

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 20, Zachowanie i wytrwałość, Część 4, Systematyczna Formuły, Apostazja, Życie Wieczne, Chwała

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o zbawieniu. To sesja 20, Zachowanie i wytrwałość, część 4, Formuły systematyczne, Apostazja, Życie wieczne, Chwała.

Studiujemy Zachowanie Bożych Świętych, które jest uzupełnione nauką biblijną; Święci muszą wytrwać w wierze, miłości i świętości, która jest dołączona do nauczania biblijnego, Bóg zapewnia swój lud, daje im pewność ostatecznego zbawienia, gdy ufają Jego słowu i doświadczają wewnętrznego świadectwa Ducha, i obserwują, jak działa w ich życiu.

Czwarta doktryna, która łączy się w tej sekwencji, w tej grupie doktryn, Zachowanie, Wytrwałość i Zapewnienie, to Apostazja. Zapewnienie i Apostazja to tematy teologiczne związane z Zachowaniem i Wytrwałością. Po omówieniu Zapewnienia przechodzimy do tego drugiego.

Apostazja, z definicji, jest odejściem od wcześniej wyznawanej wiary. W kontekście chrześcijańskim jest odejściem od wcześniej wyznawanej wiary w Chrystusa. Pismo zawiera ostrzeżenia przed apostazją.

Jednak ostrzeżenia mają również wiele innych funkcji. Jedna połowa mojej książki *Our Secure Salvation*, połowa dotyczy fragmentów o zachowaniu, a druga połowa dotyczy fragmentów ostrzegawczych. Oto główne funkcje fragmentów ostrzegawczych w Nowym Testamencie.

Najważniejszą, którą znalazłem, co mnie nieco zaskoczyło, jest odróżnienie prawdziwych wierzących od fałszywych. Mateusza 7:16-23, Łukasza 8:4-15, Jana 15:1-8, Dzieje Apostolskie 8:13 i 8:20-24, Rzymian 8:13. Główną funkcją fragmentów ostrzegawczych w Nowym Testamencie jest odróżnienie prawdziwych wierzących od fałszywych. Mateusza 7:16-23, Łukasza 8:4-15, Jana 15:1-8, Dzieje Apostolskie 8:13 i 8:20-24, Rzymian 8:13. Inną funkcją fragmentów ostrzegawczych jest ujawnianie niedostatków wiary.

Jana 2:23-25, 1 Tymoteusza 1:3-7, 1 Tymoteusza 1:18-20, 2 Tymoteusza 2:11-13. Odkrywać, ujawniać niedostateczną wiarę. Jana 2:25-27, 1 Tymoteusza 1:3-7, 1 Tymoteusza 1: 18-20, 2 Tymoteusza 2:11-13.

Inną funkcją fragmentów ostrzegawczych jest ostrzeganie przed odrzuceniem Ewangelii. Mateusza 10:33 , 1 Tymoteusza 4:1-5, 2 Tymoteusza 2:17-19. Ostrzeganie przed odrzuceniem Ewangelii.

Mateusza 10:33, 1 Tymoteusza 4:1-5, 2 Tymoteusza 2:17-19. Inną funkcją fragmentów ostrzegawczych jest demaskowanie niezbawionych osób, które wydają się być zbawione. 1 Tymoteusza 5:8, 1 Tymoteusza 5:11-12, 2 Piotra 2:20-22, 1 Jana 5:16-17, Objawienie 22:18-19. Demaskowanie niezbawionych osób, które wydają się być zbawione.

1 Tymoteusza 5:8, 1 Tymoteusza 5:11-12, 2 Piotra 2:20-22, 1 Jana 5:16-17, Objawienie 22:18-19. Aby pokazać Bożą nienawiść do grzechu. Dzieje Apostolskie 5:5-10, Jakuba 5:19-20. Niektóre fragmenty ostrzegawcze pokazują Bożą nienawiść do grzechu. Dzieje Apostolskie 5:5 i 5:10, Jakuba 5:19-20. Przynajmniej jeden fragment ostrzega przed dyskwalifikacją z urzędu.

1 Koryntian 9:27, Paweł obawia się swoich grzechów, potencjalne grzechy mogą go zdyskwalifikować z urzędu Apostoła. Aby ostrzec przed dyskwalifikacją z urzędu. 1 Koryntian 9:27. W celu egzegezy popierającej ten pogląd zobacz Wolf, VOLF, Judith, Gundry, Wolf, Paul i Perseverance, 2:33, 2:36. Inna funkcja fragmentów ostrzegawczych, jak już widać, nie jest prostą sprawą.

Fragmenty ostrzegawcze mają wiele funkcji, różne funkcje. Ostrzegają przed doczesnymi sądami. 1 Koryntian 11:32. Niektórzy z was są słabi, a niektórzy chorzy.

Niektórzy z was śpią, eufemizm dla doczesnego sądu Bożego śmierci. Aby ostrzec przed doczesnymi sądami. 1 Koryntian 11:32. Jest ich więcej, ale właśnie wziąłem reprezentatywne 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8 różnych funkcji fragmentów ostrzegawczych, które potwierdzają mój punkt widzenia.

Że to nie jest prosta sprawa liczenia nosów. Och, wszystkie te ostrzegawcze fragmenty ostrzegają przed apostazją. Nie, ale niektóre tak.

Aby podkreślić potrzebę wytrwałości. Kolosan 1:23, Hebrajczyków 6:4-8, Hebrajczyków 10:26-38. Aby podkreślić potrzebę wytrwałości. Kolosan 1:23, Hebrajczyków 6:4-8, Hebrajczyków 10:26-38. Nowy Testament ostrzega, bez wątpienia.

Nowy Testament ostrzega przed niebezpieczeństwem apostazji dla tych, którzy twierdzą, że znają Chrystusa. Mateusza 24:9-10. Wtedy wydadzą was na prześladowanie i zabiją was. Będziecie znienawidzeni przez wszystkie narody z powodu mojego imienia, powiedział Jezus.

Wtedy wielu odpadnie, będą się nawzajem zdradzać i nienawidzić. Mateusza 24:9-10. 1 Tymoteusza 4:1. A Duch wyraźnie mówi, że w późniejszych czasach niektórzy odstąpią od wiary, zwracając uwagę na duchy zwodnicze i nauki demonów. 1 Tymoteusza 4 :1 . Hebrajczyków 3:12. Uważajcie, bracia, aby nie było w kimś z was złego, niewierzącego serca, które by się odwróciło od Boga żywego.

Hebrajczyków 3:12. 1 Jana 2:19, bardzo ważny fragment, ponieważ koreluje zachowanie i odstępstwo. Wyszli od nas, fałszywi nauczyciele, ale nie należeli do nas. Bo gdyby należeli do nas, pozostaliby z nami.

1 Jana 2:19. Systematyzacja, zachowanie, wytrwałość, pewność i odstępstwo. Biblia nie dostarcza kompletnej systematycznej teologii, ale częściowo systematyzuje pewne doktryny. Robi to dla zachowania i odstępstwa.

Pismo Święte koreluje zachowanie i wytrwałość. Słowo Boże naucza, że Bóg zachowuje swój lud. On ich zachowuje, aby nie odeszli całkowicie od wiary i, na koniec, używając przysłówków św. Augustyna.

Pismo Święte naucza również, że lud Boży musi wytrwać w wierze, miłości i świętości, aby osiągnąć ostateczne zbawienie. Jak możemy powiązać te dwie prawdy? Nie możemy ich idealnie powiązać, ponieważ są one podzbiorem biblijnie objawionej tajemnicy suwerenności Boga i ludzkiej odpowiedzialności. Myślę, że mówiłem o tym wystarczająco dużo, aby powiedzieć, że to jest jeden z tych problemów.

Doktryna Trójcy, dwie natury Chrystusa, są istotnymi napięciami lub paradoksami w Piśmie Świętym. Suwerenność Boga i ludzka odpowiedzialność nie są istotne, ale wydają mi się równie tajemnicze. DA Carson zgadza się.

Zobacz jego książki *Divine Sovereignty and Human Responsibility* , a następnie bardziej popularną książkę *How Long, O Lord? Christian Reflections on Suffering and Evil*, coś w tym stylu. Ma rozdział o tajemnicy opatrności i kolejny, w którym pokazuje fragment po fragmencie w Biblii, napięcie między suwerennością Boga a odpowiedzialnością człowieka. Napięcie nie jest rozładowywane i tak jak doktryna Trójcy i dwóch natur w osobie Chrystusa, to co robimy, to przedstawianie nauk biblijnych w napięciu.

Wykluczamy błędy po obu stronach i żyjemy z napięciem. Jakie błędy wykluczilibyśmy po obu stronach boskiej suwerenności i ludzkiej odpowiedzialności? Przede wszystkim, Bóg jest suwerenny. On z góry ustala i następnie spełnia swoją wolę w tym, co się wydarzy.

W tym samym sensie, ludzie są odpowiedzialni. Ważne jest, czy wierzymy w Chrystusa, czy nie. Ważne jest, jako chrześcijanie, czy dzielimy się ewangelią, czy nie.

Ważne jest, czy się modlimy, czy nie, a czasami te rzeczy się nakładają. Tak więc te same działania mają podwójną przyczynowość. Są to czyny istot ludzkich, nawet czasami grzeszne czyny, ukrzyżowanie Syna Bożego, zdrada Syna Bożego, udział Kajfasza w tym, Żydzi wołający o krew Jezusa.

W tym samym czasie ten sam akt, ukrzyżowanie, zostało zaplanowane przez Boga przed stworzeniem świata. 1 Piotra 1, Syn został przepowiedziany w swoim ukrzyżowaniu, swoim odkupieńczym dziele, odkupieniu przez swoją krew, i oczywiście krzyż został zaplanowany przez Boga. Tak więc, Dzieje Apostolskie 4, przez ręce złych ludzi, to, co Bóg przeznaczył, stało się.

Wykluczamy, z jednej strony, Bóg jest absolutnie suwerenny, ale wykluczamy fatalizm. Różnica między fatalizmem a nauką Biblii, że Bóg jest suwerenny nad wszystkim, co się wydarza, polega na tym, że Bóg w Piśmie Świętym jest osobą z charakterem. Nie jesteśmy zdani na kaprysy greckich losów.

Nie jest prawdą, że cokolwiek ma być, to będzie. Po prostu składamy ręce i poddajemy się. Nie, Bóg jest stwórcą, podtrzymującym, odkupicielem, dopełniającym. Działa przez swoją opatrność.

Nigdy nie zaprzeczaliśmy, że to tajemnicze, ale to nie jest fatalizm. Mamy do czynienia nie z bezosobowymi losami i siłami, ale z żywym i prawdziwym Bogiem, który jest wieczny i osobowy. Po drugiej stronie istnieje prawdziwa ludzka odpowiedzialność.

Jak powiedziałem wcześniej w tych wykładach, jestem pewien, że podstawą, na której Bóg posyła ludzi do piekła, są ich grzechy. Pełna prezentacja, ich grzeszne myśli, słowa i czyny. Skrót, zwykle tylko ich erga, ich dzieła, ich czyny, ich działania.

Wciąż i wciąż, w każdym fragmencie, niezależnie od tego, czy używa on tej konkretnej terminologii, czy nie, ludzie są osądzani według tego, co zrobili i potępiani za to, co zrobili przeciwko świętemu i sprawiedliwemu Bogu. Jakie parametry ustalamy po tej stronie? Musimy, nawet gdy anulujemy fatalizm po jednej stronie suwerenności Boga, po stronie ludzkiej odpowiedzialności, musimy anulować to, co filozofowie nazywają absolutną władzą, po przeciwnej stronie. Nasze działania są znaczące.

Jak powiedziałem, ma znaczenie, czy ludzie wierzą w Jezusa, czy nie, na przykład. Ale nie możemy doprowadzić do tego, by plan stwórcy sam się zawalił. Nie mamy absolutnej mocy, by temu zapobiec.

Jesteśmy stworzeniami. Nie podważamy suwerennego planu Boga. Więc ma znaczenie, czy będę świadkiem, czy nie, prawda? Tak.

Jeśli nie będę świadczyć, czy to anuluje Boży plan ewangelizacji świata? Żartujesz? Nie, On jest Panem. Tak, buntuję się przeciwko Niemu, jeśli tak jest. I nie będę błogosławiony, a Bóg mnie nie użyje, ale to nie znaczy, że nie użyje nikogo.

Więc ostatecznie stworzenie nie udaremnia woli stwórcy. Czy to rozwiązuje wszystkie nasze problemy? Nie, to zagadka. Jak na świecie ukrzyżowanie Jezusa jest największą zbrodnią i największym aktem Boga, wraz z jego zmartwychwstaniem, aby przynieść największe dobro największej liczbie?

Nie rozumiem, ale wierzę w to, co powiedział Bóg. Boża ochrona powoduje naszą wytrwałość. Ochrona i wytrwałość stoją w tej relacji, tej relacji.

Zachowanie powoduje wytrwałość. Więc jeśli stoimy za zachowaniem, istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Jeśli stoimy za wytrwałością i spoglądamy wstecz, wytrwałość jest wynikiem zachowania przez Boga.

To znaczy, że jest to owoc, wynik, dowód, że Bóg czasami zachowuje swój lud. Nie mam czasu, aby podać szczegółowe notatki na temat wszystkich tych punktów. Nie tylko zachowanie Boga zachowuje nas zbawionymi, ale nasza wytrwałość jest owocem zachowania.

Jeśli zaczniemy od Boga, zauważymy, że On zachowuje swój lud. Jego zachowanie jest ostateczną przyczyną naszej wytrwałości. Istnieje wiele przyczyn bezpośrednich, ale ostateczną przyczyną jest łaska Boża, Jego zwycięska łaska.

Jeśli zaczniemy od ludzi, zauważymy, że Boża ochrona przynosi owoce w naszym życiu, w tym wytrwałość. Tak więc nasza wytrwałość jest potwierdzeniem Jego zachowania nas. Wiele fragmentów to potwierdza.

Jezus mówił o fałszywych prorokach i dwukrotnie ostrzegał, że rozpoznasz ich po owocach. Mateusza 7:16 i 20. Samo Pismo odnosi się do zachowania, wytrwałości, pewności i odstępstwa.

Tak dzieje się w księgach Nowego Testamentu. Biblia łączy te zachowania, wytrwałość i apostazję w sposób, który pomaga nam zrozumieć je i ich wzajemne powiązania. Te same księgi Nowego Testamentu nauczają wszystkich trzech doktryn.

Zachowanie, Łk 22:31 i 32. Wytrwałość, Łk 8:4 do 15. Odstępstwo, Łk 21:16 do 19.

Zachowanie, Jana 6:37 do 44. Jana 10:26 do 30. Wytrwałość, Jana 15:1 do 8. Odstępstwo, Jana 13:21 do 30.

Zachowanie, Rzymian 5:9 i 10. Rzymian 8:31 do 39. Wytrwałość, Rzymian 8:13.

Odstępstwo, Rzymian 11:17 do 21. To samo dotyczy 1 Koryntian. Nie będę ich czytał.

List do Hebrajczyków, zachowanie, List do Hebrajczyków 6:13 do 20. List do Hebrajczyków 7:23 do 25. Wytrwałość, List do Hebrajczyków 10:36.

Odstępstwo, Hebrajczyków 3:14. Hebrajczyków 10:26-39. Zachowanie, 1 Jana 5:18.

Wytrwałość, 1 Jana 5:16, 17. Odstępstwo, 1 Jana 2:19. Autorzy Nowego Testamentu mówili o Bożym zachowaniu, wytrwałości świętych i odstępcie, nie bojąc się sprzeciwu.

Wierzą, że Bóg zapewnił bezpieczeństwo swojemu ludowi, a także wierzą, że wierzący, wierzą również, że wierzący muszą trwać do końca w wierze, miłości i świętości, a niektórzy ludzie odchodzą od wiary. Chyba że oskarżylibyśmy ich o zaprzeczanie sobie, czego bym nie zrobił, nie zamierzali, aby konieczność wytrwania i ostrzeżenia o apostazji unieważniły prawdę o zachowaniu. Nie zamierzali, aby prawda o zachowaniu zmniejszyła potrzebę wytrwania wierzących.

Nie zamierzali również, aby ich nauka o zachowaniu unieważniała ostrzeżenia przed apostazją. Nie możemy idealnie powiązać tych trzech doktryn. Zachowanie jest przyczyną wytrwałości.

Wytrwałość jest jednym z dowodów zachowania. Jak powiedziałem wcześniej, chociaż ostrzeżenia w Piśmie Świętym mają wiele celów, najważniejszym jest odróżnienie prawdziwych wierzących od fałszywych. Jak wspomniano wcześniej, apostołskie nawoływanie świętych do wytrwania i ostrzeżenia przed odstępciem należą do środków, których Bóg używa, aby zachować swój lud.

Niemniej jednak kłaniamy się tajemnicy boskiej suwerenności i ludzkiej odpowiedzialności i nie potrafimy w pełni wyjaśnić ich dynamicznego współdziałania. Jeden fragment w szczególności integruje wytrwałość i apostazję. 1 Jana 2:18 i 19.

Dzieci, to jest ostatnia godzina, a jak słyszeliście, że Antychryst nadchodzi, nawet teraz, wielu Antychrystów przyszło. Po tym poznajemy, że to jest ostatnia godzina. Wyszli spośród nas, ale nie byli z nas.

Bo gdyby byli z nas, pozostaliby z nami. Ale wyszli, aby się okazało, że nikt z nich nie jest z nas. 1 Jana 2:18 i 19.

Temat Antychrysta dzieli z wieloma biblijnymi tematami cechę bycia już i jeszcze nie. Postać Antychrysta z czasów ostatecznych jeszcze się nie pojawiła, ale Jan mógł powiedzieć, że już w pierwszym wieku, cytując, wielu Antychrystów przyszło. Werset 18.

Jan identyfikuje ich jako fałszywych nauczycieli, którzy uczęszczali do kościołów Janowych. Zewnętrznie należeli do Chrystusa i jego ludu, ale nie należeli w głębszym sensie. Zewnętrznie wydawali się być chrześcijanami, ale ich odstępstwo ujawniło, że byli fałszywymi wierzącymi.

Wiersz 19. Słowa Jana są wymowne. Gdyby należały do nas, pozostałyby z nami. To jest grecki warunek warunkowy drugiej klasy.

Gdyby należeli do nas, ale nie należeli, pozostałoby z nami, ale nie zostali. Innymi słowy, prawdziwi wierzący wytrwają. Nie odstępują od wiary.

I tak właśnie wymawia się czasownik, nie apostazję. Ci, którzy apostazą, ujawniają, że nigdy nie byli prawdziwymi wierzącymi. Jeden fragment Nowego Testamentu łączy zachowanie, wytrwałość, pewność i apostazję.

List do Hebrajczyków 6:1 do 20. Oto szerszy obraz. List do Hebrajczyków 6, 1 do 3 zawiera napomnienie, aby wytrwać.

List do Hebrajczyków 6, wersety od 4 do 6 zawierają silne ostrzeżenie przed odstępstwem. Wersety od 7 do 10 zapewniają, że większość moich czytelników jest zbawiona. Wersety 11 i 12 Listu do Hebrajczyków 6 zawierają napomnienie, aby wytrwać, aby wzmocnić pewność.

Wiersze 13 do 20 Listu do Hebrajczyków 6 dają silne zapewnienie o zachowaniu. Po napomnieniu, pewnej analizie, po napomnieniu ich duchowej niedojrzałości w rozdziale 5:11 do 14, autor napomina czytelników do wytrwałości w 6, 1 do 3. Dlatego zostawmy podstawowe nauki o Chrystusie i przejdźmy do dojrzałości, werset 1. Następnie następuje silne ostrzeżenie przed odstępstwem, jak to można znaleźć w Piśmie Świętym. Cytuję, ponieważ nie można odnowić do pokuty tych, którzy doświadczają wielkich duchowych błogosławieństw, moje podsumowanie, i którzy odpadli.

Dzieje się tak, ponieważ na własną szkodę krzyżują Syna Bożego i wystawiają go na pogardę, wersety od 4 do 6. Następnie autor podaje ilustrację dwóch rodzajów ziemi. Obie otrzymują panowanie błogosławieństwa Bożego, a pierwsza wydaje dobrą roślinność, którą Bóg błogosławi, ale druga wydaje tylko ciernie i osty, jest bezwartościowa, a Bóg jest gotowy ją przekląć i spalić, wersety od 7 do 8. Te dwa rodzaje ziemi reprezentują odpowiednio prawdziwych i fałszywych wierzących. Autor chce, aby jego czytelnicy utożsamili się z pierwszym rodzajem ziemi i wytrwali.

Po silnym ostrzeżeniu i rozróżniającej ilustracji, autor oferuje większości swoich czytelników zachęcające słowa w wersetach 9 i 10. Chociaż mówimy w ten sposób, umiłowani przyjaciele, w waszym przypadku jesteśmy pewni rzeczy, które są lepsze i odnoszą się do zbawienia, werset 9. Ostrzega on całe zgromadzenie przed

odstępstwem, wiedząc, że niektórzy rozważają to, podczas gdy on pozostaje pewny większości ich zbawienia i wytrwałości. Ponownie napomina ich, aby wytrwali, aby zwiększyć ich pewność.

Cytat, teraz pragniemy, aby każdy z was wykazał się tą samą pilnością dla zupełnego zapewnienia waszej nadziei aż do końca, abyście nie stali się leniwi, ale stali się naśladowcami tych, którzy dziedziczą obietnice przez wiarę i wytrwałość, wersety 11 i 12. Często pomijane, następne osiem wersetów przedstawia mocny argument za tym, że Bóg zachowuje swoich świętych. Wcześniej podsumowałem te argumenty, pokazując, że Bóg udziela wierzącym ostatecznego zbawienia.

Tutaj po prostu je wymieniam. Obiecując to, 6:13. Potwierdzając obietnicę przysięgą, werset 14. Określając swoją determinację jako niezmienną, 17.

Przypominając nam o Jego prawdomówności, werset 18. Nazywając naszą nadzieję zbawienia kotwicą duszy, werset 19. Trzykrotnie opisując Jego kotwicę jako całkowicie niezawodną, 19.

Nauczając, że Chrystus, nasz poprzednik, już wszedł do nieba dla nas, 19 do 20. I potwierdzał wieczność kapłaństwa Chrystusa, werset 20. Autor Listu do Hebrajczyków kończy cztery doktryny i koreluje cztery doktryny, a pisarz Listu do Hebrajczyków koreluje te cztery doktryny w jednym rozszerzonym kontekście, aby służyć swoim czytelnikom.

Czyniąc tak, zwiększa nasze zrozumienie. Stawianie zachowania na końcu i traktowanie go szeroko podkreśla fakt, że prawdziwi wierzący nie mogą odpaść. Bóg zachowuje swój lud dla ostatecznego zbawienia.

Autor uważa, że napomnienia o wytrwaniu i ostrzeżenia przed apostazją są zgodne z zachowaniem. Jako pastor wie, że kościoły są mieszaną wierzących i niewierzących. Każdy członek kościoła potrzebuje zachęty i napomnienia, aby wytrwać w wierze, miłości i świętości.

Niektórzy potrzebują silnego lekarstwa słowa Bożego, aby obudzić ich z choroby duchowego letargu. Chrześcijanie potrzebują solidnego zapewnienia, które pochodzi z obietnic Boga, posługi Ducha w ich wnętrzu i ich chodzenia z Nim. Przywódcy Kościoła muszą wiernie kochać swoją trzodę, napominając ich, aby trwali w wierze, ostrzegając ich przed niebezpieczeństwem apostazji i zachęcając większość do życia w pewności.

Wnioski. Jak widzieliśmy, Bóg jest początkiem, środkiem i końcem naszego zbawienia. Łaska Boża je rozpoczyna i łaska Boża je dopełni.

Będziemy wytrwać w świętości, ponieważ Bóg wytrwa w łasce. Charles Haddon Spurgeon, jego kazanie, All of Grace. A tymczasem łaska Boża dostarcza paliwa dla naszej duchowej podróży.

Spurgeon dobrze to ujął: między tym miejscem a niebem, każda minuta, którą chrześcijanin przeżyje, będzie minutą łaski. Kiedy jesteśmy w potrzebie, łaska Boża daje nam śmiałość. Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy mogli otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę, aby pomóc w czasie potrzeby.

Kiedy jesteśmy w grzechu, łaska Boża sprzyja naszej skrusze i promuje naszą świętość. Cytat: łaska Boża objawiła się, przynosząc zbawienie wszystkim ludziom, ucząc nas, abyśmy wyrzekli się bezbożności i światowych namiętności i prowadzili kontrolowane, prawe i pobożne życie w obecnym wieku. Tytus 2:11 i 12.

Kiedy potrzebujemy siły, aby nadal służyć Bogu, łaska Boża nas wspiera, jak świadczy Paweł. Cytat: Pracowałem ciężiej niż którykolwiek z nich, apostołów, chociaż to nie ja, ale łaska Boża, która jest ze mną. Pierwszy List do Koryntian 15:11.

Kiedy jesteśmy zmęczeni i słabi, łaska Boża nas umacnia, jak zaświadcza Paweł. Cytat: Moja łaska wystarczy ci, bo moja moc w słabości się doskonali. Kiedy zaczynaliśmy te wykłady, powiedzieliśmy, że zajmujemy się zastosowaniem zbawienia z dwoma wyjątkami: pierwszym i ostatnim tematem.

Pierwszym było Boże wybranie, które z pewnością nie jest częścią zastosowania zbawienia, ale jest bardzo Bożym planowaniem zbawienia przed stworzeniem świata. Tutaj, na końcu zajmowania się tymi konkretnymi doktrynami, zanim spróbujemy powiązać je z niektórymi większymi biblijnymi tematami, ale tutaj, na końcu dyskretnego zajmowania się różnymi doktrynami, znów tym razem wychodzimy nie przed, ale poza zastosowanie zbawienia i zajmujemy się życiem wiecznym i uwielbieniem. Oto biblijne podsumowanie nauk Biblii na temat życia wiecznego.

W Starym Testamencie życie zazwyczaj odnosi się do życia fizycznego i błogosławieństwa. Chociaż fraza życie wieczne pojawia się w Księdze Daniela 12:3, inne teksty również zapowiadają, że pojawia się tylko w Księdze Daniela 12:3, samym wyrazie życia wiecznego. Inne teksty również zapowiadają nauczanie Nowego Testamentu, szczególnie te, które przewidują zmartwychwstanie umarłych i niektóre Psalmi, które używają słów życie lub wieczność.

Autorzy Nowego Testamentu czasami używali starotestamentowych słów na określenie życia fizycznego, typologicznie życia w wieku przyszłym. Poza pismami Janowymi, życie wieczne w Nowym Testamencie najczęściej wybiega w przyszłość, ku eschatonowi, ku życiu w wieku przyszłym, kiedy wierzący będą cieszyć się życiem wiecznym z Bogiem w i przez Jezusa Chrystusa. Widzimy to eschatologiczne podkreślenie w Judzie 21, cytując, zachowajcie siebie w miłości Bożej, oczekując z

nadzieją na miłosierdzie naszego Pana Jezusa Chrystusa dla życia wiecznego, bliski cytat.

Wierzący czekają na miłosierdzie, które zostanie na nich wylane w dniu ostatecznym, a nagrodą będzie życie wieczne w tym dniu. Jan podkreśla jednak, że wierzący cieszą się życiem wiecznym teraz, w obecnym złym wieku. Dar czasu ostatecznego już przeniknął ten obecny wiek.

Takie życie zostanie dopełnione przy zmartwychwstaniu, ale wierzący mogą być teraz pewni, że posiadają życie wieczne. Eschaton wkroczył w ten wiek. Życie przyszłości jest dane tym, którzy ufają Jezusowi Chrystusowi teraz, przynajmniej w oczekiwaniu na przyszłość, tym, którzy podążają za nim jako jego uczniowie w wyznaniu i życiu.

Krótkie biblijne podsumowanie uwielbienia. Uwielbienie w Nowym Testamencie jest wyraźnie przyszłym błogosławieństwem, choć jeden fragment pokazuje, że jest ono również obecne. Po drugie, Koryntian 3:18, 318, który mówi o wierzących przechodzących teraz od chwały do chwały dzięki łasce Bożej.

Niemniej jednak wierzący nie posiadają teraz pełnej chwały, która będzie ich udziałem, gdy Chrystus powróci. Obietnica chwały dodaje otuchy wierzącym podczas obecnych cierpień, przypominając im o wspaniałości i pięknie, które ich czekają. Chwała jest gwarantowana tym, którzy są przeznaczeni, powołani i usprawiedliwieni.

Ci, których Bóg powołał, z pewnością otrzymają wieczną chwałę, ponieważ Bóg, który ich powołał, wzmocni ich do końca, a ostatecznym celem uwielbienia wierzących jest to, aby Bóg mógł być wiecznie chwalony za obdarzanie ich taką łaską. Mam kilka krótkich notatek na temat życia wiecznego i uwielbienia, a także systematyczne sformułowania. Oto moje nagłówki.

Przywrócony do chwały. Charakteryzowany chwałą, przeszłością, teraźniejszością i przyszłością. Ukształtowany na obraz Chrystusa.

Udział w chwale Chrystusa. Żyjący z uwielbionymi ciałami. Mieszkający w odnowionym stworzeniu.

Systematyczne formuły, życie wieczne i uwielbienie. Przywrócenie do chwały. Zostaliśmy stworzeni na obraz Boga, aby czcić i ukazywać Boga, ale wszyscy odmówiliśmy uznania chwały Boga i zamiast tego szukaliśmy własnej chwały.

Przez to utraciliśmy chwałę, którą Bóg przeznaczył dla nas jako nosicieli Jego obrazu. Jednak przez swoją łaskę i przez zjednoczenie z Chrystusem, doskonałym obrazem, Bóg nas zbawia, przywracając nas jako nosicieli pełnego obrazu, abyśmy uczestniczyli w chwale, za którą tęskniliśmy przez cały czas, i ją odzwierciedlali. W ten sposób

jesteśmy odbiorcami chwały, przechodzimy transformację przez chwałę i będziemy współuczestnikami chwały.

Nasze zbawienie nie jest tylko od grzechu, ale także od chwały. My, którzy zamieniamy chwałę Boga na bożki, my, którzy zbuntowaliśmy się przeciwko chwale Boga, byliśmy, jesteśmy i będziemy całkowicie przemienieni przez tę samą chwałę, którą pogardzaliśmy i odrzuciliśmy. Rzymian 1:18 do 31.

Rzymian 3:23. Rzymian 8:28 do 30. Rzymian 9:23.

2 Koryntian 3:18 . Jeszcze raz. Rzymian 1:18 do 31. Rzymian 3:23. Rzymian 8:28 do 30. 9:23.

2 Koryntian 3:18. Charakteryzuje się chwałą, przeszłością, teraźniejszością i przyszłością. Nasza chwała w Chrystusie jest rzeczywiście przeszłością, teraźniejszością i przyszłością.

Otrzymaliśmy już chwałę, jak mówi Jezus, cytuję, dałem im, Ojcie, chwałę, którą dałeś mi, aby byli jedno, tak jak my jedno jesteśmy. Jana 17:22. Jesteśmy przemieniani z chwały w chwałę, jak wyraża to Paweł.

Oto 2 Koryntian 3:18. My wszyscy, z odsłoniętymi twarzami, patrzymy jak w zwierciadle na chwałę Pana i jesteśmy przemieniani w ten sam obraz, z chwały w chwałę. To jest od Pana, który jest Duchem.

2 Koryntian 3:18. I oczekujemy chwały, jak opisuje Paweł. Cytat: chlubimy się nadzieją chwały Bożej.

Rzymian 5:2. Nasze przyszłe uwielbienie następuje po chwalebnym powrocie Chrystusa. Tytusa 2:13. 1 Piotra 4:13.

I jest to połączone z odnowieniem kosmosu. Rzymian 8:19-23. 2 Piotra 3:13.

Rzymian 8:19-23. 2 Piotra 3:13. Wszyscy jako lud Boży, my wszyscy jako lud Boży, zarówno żywi, jak i wskrzeszeni umarli, będziemy wspólnie uwielbieni.

1 Tesaloniczan 4:15-18. 1 Koryntian 15:51-52. Upodobnieni do obrazu Chrystusa.

Obraz Boga, w którym zostaliśmy stworzeni, Księga Rodzaju 1:26-27, nadal istnieje w naszym bycie. Jego funkcja została zmatowiona przez upadek, ale stopniowo zostaje przywrócona w Chrystusie. List do Kolosan 3:9-10.

Efezjan 2:22-24. Dokona się to dopiero wtedy, gdy Chrystus, prawdziwy obraz, 2 Koryntian 4:4, Kolosan 1:15, potężnie upodobni nas do swojego obrazu w zmartwychwstaniu. Cytat, Filipian 3:21.

On przemieni ciało naszego pokornego stanu na podobieństwo swojego chwalebego ciała mocą, która pozwala mu podporządkować sobie wszystko. List do Filipian 3:21. Sinclair Ferguson w swojej książce o Duchu Świętym wskazuje, cytuję, obraz i nosiciele obrazu są jednym w duchu aż do końca, tak że gdy Chrystus ukaże się w chwale, nosiciele obrazu są z nim jednym w tej chwale.

Kolosan 3:4. Zostaliśmy wskrzeszeni w Chrystusie, z Chrystusem, przez Chrystusa, aby być jak Chrystus. Tymczasem znamy Chrystusa w was, nadzieję chwały. Kolosan 1:27.

Udział w chwale Chrystusa. Paweł pisze, cytuję, Uważam, że cierpienia czasu teraźniejszego nie są godne porównania z chwałą, która ma się nam objawić. Rzymian 8:18 .

Zadziwiające, że uwielbienie oznacza zmartwychwstałych świętych widzących chwałę Chrystusa i przemieniających się przez nią. Aby w niej uczestniczyć, Bóg wytworzy, cytuję, dla nas absolutnie nieporównywalną wieczną wagę chwały. 2 Koryntian 4:17.

W odpowiedzi na modlitwę Jezusa ujrzymy Jego chwałę. Jana 17:24. A ta wizja nas przemieni.

Filipian 3:21. 1 Jana 3:2. Abyśmy rzeczywiście uczestniczyli w Jego chwale. 1 Piotra 5:2. Bóg przygotował nas z góry ku chwale.

Rzymian 9:23. Od początku i przez swoją łaskę doprowadzi wielu synów do chwały. Hebrajczyków 2:10.

Na koniec, żywi z uwielbionymi ciałami. Choć w chwili śmierci, nasze duchy są udoskonalone. Hebrajczyków 12:23.

Uwielbienie obejmuje odkupienie naszych ciał. Rzymian 8:23. Będzie ciągłość między naszymi obecnymi ciałami a naszymi zmartwychwstałymi ciałami.

Ciała zmartwychwstałe, werset 11. Będzie też nieciągłość, ponieważ nasze nowe ciała będą niezniszczalne, chwalebne, potężne i nieśmiertelne. 1 Koryntian 15:42 do 54.

Będą zarówno fizyczne, jak i duchowe. Werset 44, co oznacza nie niematerialne, ale rządzone przez ducha. Mieszkające w odnowionym stworzeniu.

Jako wierzący jesteśmy mikrokosmosem ostatecznego odkupienia kosmosu. Makrokosmosu. Cytat, samo stworzenie również zostanie uwolnione z niewoli zepsucia do chwalebnej wolności dzieci Bożych.

Rzymian 8:21. Bóg wypełni swój cel dla swego stworzenia, uwalniając je od przekleństwa. Objawienie 22:3. I udoskonalać nas.

1 Tesaloniczan 5:23. I udoskonalać je. 2 Piotra 3:13.

Ferguson dobrze to ujmuje. Cytuję, dopełnienie tej gloryfikacji czeka na eschaton i służbę ducha w zmartwychwstaniu. Tutaj również wzór jego działania jest taki, jak w Chrystusie, tak i u wierzących, a przez implikację, tak i we wszechświecie. Zamknij cytaty. Ferguson, *Duch Święty*, strona 249.

W naszym następnym wykładzie zaczniemy myśleć o zbawieniu w kategoriach tematów teologicznych, pokazując, jak te tematy krzyżują się w wielu doktrynach, które studiowaliśmy w tych poprzednich wykładach.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To jest sesja 20, Zachowanie i wytrwałość, część 4, Formuły systematyczne, Apostazja, Życie wieczne, Chwała.